

vsebinsi dovršena in po svoji vnanji obliki v resnici umetniški izdelana knjiga, kakeršne gotovo do zdaj še ne pozna slovenska književnost; a tudi Letopis se boče odlikoval po množini korenito pisanih izvernih slovenskih razprav in po krasno radirani podobi Miklošičevi. Vse tri knjige imajo knjigarske vrednosti 7—8 gld., a matičarji jih dobijo za 4 gld.

A pomniti je, da vse te knjige prejmo samo tisti matičarji, ki vsaj do 15. junija t. l. plačajo svoje letne doneske za l. 1882. in 1883. Kdor plača samo za l. 1882., tisti prejme tudi samo prvi dve knjigi brez Spomenika. Do zdaj so imeli mnogi matičarji navado plačevati svoje doneske za leto nazaj, ko so bili že prejeli knjige. Zato odbor nikoli ni prav vedel, koliko družabnikov ima Matica in zgodilo se je večkrat, da je knjig natisnil preveč in zdaj te knjige leže nerazpečane v njegovi zalogi. To se mora odpraviti ter uvesti tak red, da bodo matičarji svoje letne doneske plačevali naprej ter da se bode tiskalo samo toliko število knjig, kolikor je v resnici plačujočih družabnikov, kakor se to godi pri družbi sv. Mohorja in pri Matici Hrvatski. Vse gg. poverjenike, vse Maticine družabnike in sploh vse rodoljube, katerim je v resnici na srcu razvoj in napredek Matice naše, prosimo lepo, da pomagajo odboru urediti to stvar ter skrbeti za to, da jej bodo letni doneski dohajali o pravem času. Opirajmo se na lepi vzgled družbe sv. Mohorja in Matice Hrvatske ne samo tedaj, kadar je treba Matici naši zabavljati, ampak tudi tedaj, kadar jej je treba koristiti!

Pesnij venec, potpourri slovenskih pesnij, za glasovir uglasbil Viktor Parma, op. 10; založil J. Giontini v Ljubljani, tiskal Jos Eberle et Comp. na Dunaji, cena 90 kr., po pošti 95 kr. — Te najnovejše V. Parmove skladbe bodo vesele vse one slovenske rodovine, v katerih se nahajajo glasovir igrajoči članovi, kajti g. Parma je v prav mični in lehkli obliki sestavil venec iz znanih slovanskih napevov, kakeršnega še nismo imeli do zdaj. Pričenja se prijetni ta potpourri z motivom „Napreja“, za tem se vrsté: „Domovina“ (napev dr. Benj. Ipavčev); „Sarafan“; „Vesolja dom“; „Kje dom je moj“; „Brod nek' čuti udarca“; „Mila lunica“; „Bratci veseli vsi“; „Po jezeru bliz Triglava“; „Husitska“; in končava s „Hej Slovani“.

Posebno tujcem, ki dohajajo v naše kraje in čujejo mile naše pesence, bode ugajal ta potpourri, ker vedno smo bili v zadregi, če nas je kdo povprašal, kje se dobivajo za glasovir sestavljeni slovenski napevi. Pa tudi zunanja oblika je jako elegantna in kaže nam na naslovni strani v čednem okviru lepo izdelano podobo našega prekrasnega Blejskega jezera. Želimo, da bi si od vseh strani naročali naši muzikalni krogi ta lepo sestavljeni potpourri in da bi bil podjetni gospod založnik J. Giontini kmalu primoran izdati drugi natis.

Vojteh Valenta.

Skladbe Avgusta Armina Lebana, c. kr. učitelja, porojenega dne 5. septembra 1847. v Kanalu na Goriškem, umršega v 30. dan maja 1879. l. v Gorici. Uredil Jan ko Le ban, učitelj v Lokvi. Založil urednik, tisk Blaznikovih naslednikov, cena 25 kr., po pošti 30 kr. — Avg. Arm. Lebanovi proizvodi kažejo, da je v skladatelji tičala še ona negotovost v porabi svojih mislij, katero navadno nahajamo pri vseh mladih skladateljih. Saj pa ni čudo, ako se mladenič, ki je vnet za glasbeno umetnost, v svoji mladeniški navdušenosti in fantaziji ne more še odločiti za ta ali oni sklad raznih v vzgled mu postavljenih glasbenikov.

Posebno našim avstrijskim slovenskim kompozitêrjem je v tem oziru težko stanje, ker so v višjih glasbenih zavodih nastavljeni ali našemu elementu tuji ali pa potujčeni učitelji. Nasledek temu je, da se učencem ponujajo in vcepljajo glasbo-tvori neslovanskih skladateljev, iz katerih se privadijo po teoretični in praktični vaji raznim klasičnim oblikam, katere jim imajo biti vodilo zlagajočim skladbe. Avgust Lebar se je učil iz laških in nemških virov glasbe in iz teh si je hotel prirediti nekakšen sklad, ki bi se prilegel tudi slovanskemu značaju. Zaradi tega se opazuje pri večjih njegovih skladbah nestanovitnost in nezrelost in marsikatera lepa misel je zaradi te negotovosti izvedena — nepopolno. Hanslickova sodba o Lebarovih skladbah; „bei längerem Leben und Ueben hätte sein Talent wahrscheinlich auch zu Grösserem sich erhoben,“ je tedaj opravičena. — Vzdej izdani zbirki je najlepša skladba moški četverospév „V tihinoči“; pa tudi mešani zbor „Slovo od domovine“ je prav prijetna in za naše mala pevska društva pripravna kompozicija. Moški zbori: „Na boj“; „Balkan, tužni velikan“; „Vse to“ in mešani zbor „Prevara“ mi niso všeč; in ko bi nadarjeni skladatelj še živel, gotovo bi jih bil predelal, predno so prišli v tisk. Gospodu Janku Lebaru pa gre vsa hvala, da se žrtvuje izdavajoč bratove skladbe in iz srca mu želimo, da poproda prav kmalu vse iztise, da ne trpi za svoj trud materialne škode. Vender bi svetovali gospodu izdajatelja, da bi priobčil samo one skladbe, katere imajo v istini muzikalno vrednost, nikakor pa tudi takih, katere je skladatelj zapustil še neizdelane načrte, ki so vsaj dan danes, ko je naša domača glasbena literatura že toliko napredovala, samo v kvar Avgusta Armina Lebara imenu.

Vojteh Valenta.

Slovenska cerkvena književnost. Nove bukve so prišle na svetlo pod imenom „Lurški majnik in molitvenik“. Obsezajo berila za „šmarnice“ in druge navadne molitve, kot: jutranjo in večerno molitev, sveto mašo, spovedne in obhajilne molitve, litanije vseh svetnikov in Matere Božje, sveti križev pot — Stanejo po pošti poslani: v polusnji 1 goldinar, vse v usnji brez zlate obreze 1 gld. 10 kr., z zlato obrezo 1 gld 30 kr. Če bi pa kdo rad imel knjigo še lepše vezano, dobi jo tudi lahko. — Bukve se dobivajo pri podpisanem in tudi po nekterih Ljubljanskih knjigarnah.

Franjo Marešič,

v Šentvidu nad Ljubljano.

Svoje naročnike, ki kupujejo tudi molitvene knjige, opozarjamo na te šmarnice osobito za tega delj, ker nam je Marešičev molitvenik bistra priča, da se je dan danes tudi v cerkvenih knjigah začela pisati lepa slovenščina. Kako grozovito so še do pred nekaj let trpinčili slovenski jezik nekateri gospodje, ki so nam prav po težaško spisovali, t. j. največ iz nemščine slabo prevajali molitvene knjige! Gospod Marešič je v tem ozira častna izjema in če mu tudi časih uide še kaka ukoreninjena hiba, n. pr. na 298. str. ne prešustvovaj nam. ne prešestvuj), v obče mu je dikcija prijetna in jezik pravilen. Povsod se kaže, da se je g. Marešič v vzgled izvolil ukusne Francoze, a ne okornih Nemcev. Posebnega spomina se nam zdi vredno, kar g. pisatelj v predgovoru piše o pisanji tujih imen:

Po zgledu g. Stanislava (Cvetje l. 1883, stran 39, opomnja) sem pisal pri francoskih besedah vse končne soglasnike, na primer: Šalét, genit. Šaléta (Châlet); Subirúz, genit. Subirúza (Soubirous); Dozúz, genit. Dozúza (Dozous); Žakomét, genit. Žakométa (Jacomet); Kotrérz, genit. Kotréza (Cauterets); Bordóz, gen. Bordóza (Bor-